

Fragmenten uit een geelblauwe historie

1953. Zondag 14 juni 1953: Veenendaal speelt op eigen veld de tweede promotiewedstrijd tegen ESCA. De ontmoeting eindigt in een 4-4 gelijk spel en doelman Bertus Cornelisse wordt dus vier keer gepasseerd. Op 21 juni moeten Veenendaal en ESCA weer tegen elkaar aantreden. Er wordt een neutraal terrein uitgekozen, De Wageningse Berg.

Het wordt verlies voor Veenendaal. Het jaar daarop promoveert Veenendaal toch en dat door de versterkte promotie n.a.v. de invoering van het betaalde voetbal.

Januari 1958. Veenendaal speelt tegen WAVV en wint met 4-1. Voor de wedstrijd wordt een minuut stilte in acht genomen voor de omgekomen spelers van Manchester United.

Het elftal van Veenendaal ziet er als volgt uit: doel: T. Spies, achter: A. Gazenbeek, C. Gerritsen en B. van Soest. Midden: C. Kroes en A. Gaasbeek. Voor: A. Muller, A. Rebergen, C. Heykamp I, C. Heykamp II en P. Muller.

1962-1963: Veel enthousiasme, weinig techniek. In de derde klas blijft Veenendaal door een tel e wintertraining, drie keer in de week. De gee blauwen eindigen op de twee na onderste plaats.

1963-1964: Een goed begin, maar de kansen waren gauw verkeken. BVC wordt met glans kampioen. Veenendaal eindigt op de 4e plaats van boven.

1965-1966: Het wordt het seizoen, waarin Veenendaal degradeert naar de vierde klasse.

1966-1967: Een goed gespee de competitie, kansen op een kampioenschap. Maar een inzinking gooide roet in het eten. Het wordt de 4e plaats van boven. Midden mei 1967 zijn de bekerwedstrijden begonnen. Veenendaal moet als vierde klasser aantreden tegen Hercules, een tweede klasser.

Veenendaal toont zich, met bijna allemaal jeugdspelers, de eerste helft een gelijkwaardige tegenstander. In de tweede helft, als Hercules de wind mee krijgt, krijgen de geelblauwen het hard te verduren. Er valt een doelpunt en dit doeipunt betekent voor Veenendaal een wippen uit de bekerwedstrijden, want hoewel het nog terugkomt, blijft het 0-1 voor Hercules.

Op 12 mei 1967 wordt met een groots opgezette feestavond in Eltheto het 40-jarig jubileum van de vereniging gevierd, gevolgd door een receptie op 10 juni van dat jaar in het N.V.V. gebouw.

Het bestuur van de vereniging zag er toen als volgt uit: H. van Dolder, voorz.; P. van Kruistum, penningm.; T. Derksen, sek.; H. Hensen, 2e voorz.; D. v.d. Scheur, 2e penningm.; H. van Barneveld, komm.; H. Gerritsen, komm.; C. Veldhuizen, komm.; H. Leidekker, komm.

Veenendaal, dat vanaf 1963 in Distrikt West II van de K.N.V.B. had gespeeld vroeg voor het competitie seizoen 1971/72 toestemming om uit te mogen komen in Distrikt Oost. Hoofdreden hiervoor waren de verre afstanden die afgelegd moesten worden zoals Montfoort, Vianen, de Meern, Jutphaas enz. De minste afstand was altijd nog Utrecht waar 4 of 5 ploegen zetelden.

Het verzoek werd ingewilligd door de K.N.V.B. en men ontmoette vanaf dat moment tegenstanders die dichterbij de buurt woonden, zoals Candia, Uchta, Eck en Wiel, Oosterbeel, C.H.R.C. en R.V.W. beiden uit Renkum enz.

Het bleek een goede zet geweest te zijn want het eerste het beste seizoen in Oost

werden we kampioen en promoveerden naar de derde klasse.

Vier seizoenen wist men in deze afdeling stand te houden. Het was een zware afdeling waar de krachtsverschillen bijzonder klein waren. In het seizoen 1975/76 viel het doek over het 3e klasserschap. Met 19 punten eindigden de geelblauwen, samen met M.V.V. '18 uit Millingen op de laatste plaats.

Een beslissingswedstrijd op het terrein van S.M.L. in Arnhem werd verloren en degradatie was een feit.

Een jaar later in 1977 viert de vereniging haar 50-jarig jubileum, met een receptie op 25 juni in de kantine op het Salamander-sportpark, gevolgd door een bingo-dansant voor het bestuur en het kader van de vereniging.

Het sportieve gedeelte wordt natuurlijk niet vergeten. Op 13 augustus vindt een grote manifestatie plaats met een dameswedstrijd Unitas '48 S.C.H. Nijmegen, hierna een grote show van de Scheepjeswolharmonie, gevolgd door een wedstrijd van D.O.V.O. tegen de rest van Veenendaal. Op 2 september volgt dan nog, samen met gymnastiekvereniging "Sparta", dat ook haar 50-jarig jubileum viert, een groots opgezette manifestatie in het Valleikomplex. De Veronica drive-in show in de sporthal en een bigband op een podium in het zwembad zorgen voor een ongekende sfeer onder de ± 1000 bezoekers.

De daaropvolgende jaren kenmerken zich ook in de vereniging in het teken van de landelijke recessie. Financieel betekent dit aan de ene kant verzwaring van de lasten en aan de andere kant vermindering van de inkomsten.

Zo is de gemeente gedwongen, onder druk van de noodzakelijke bezuinigingen, een bijdrage in de onderhoudskosten van de velden te vragen. Aan de andere kant wordt een aantal inkomsten minder doordat het bestedingspatroon van de mensen onder druk komt te staan.

Dit vertaalt zich in de vereniging in een terugloop van de kantine-opbrengst en een vrij scherpe daling in de opbrengsten van de Toto-Lotto.

Hier moesten dus andere inkomsten tegenover staan om de vereniging draaiende te houden, en het ligt aan de spankracht die in de vereniging toch altijd aanwezig is geweest dat nieuwe bronnen werden aangetrokken en daarnaast extra aandacht besteedt aan reclame-inkomsten via borden langs het veld.

Een andere ontwikkeling is de opkomst van de zaalsporten, mede mogelijk gemaakt door de uitbreiding van de accommodaties hiervoor, maar die toch hun uitwerking hebben gehad op de wervingskracht die buitensporten, waartoe voetbal nu eenmaal behoort, hebben.

In ons kikkerlandje hebben we nu eenmaal een klimaat dat niet altijd ten gunste van die buitensporten werkt.

De landelijke ontwikkeling die er toe heeft geleid dat de K.N.V.B. een sterke terugval in ledental heeft ondergaan, is dan ook niet helemaal aan onze vereniging voorbij gegaan.

Hoewel we de landelijke trend gelukkig niet volledig hebben gevolgd, dankzij de inspanning van een aantal kaderleden, heeft de ontwikkeling van het ledental veel werkkracht gekost, gelukkig niet zonder resultaat. Veenendaal blijft K.N.V.B. vereniging maar met name in de seizoenen 1980/81, 1981/82

en 1983/84 doemt het degradatiespook op, maar iedere keer weer weet Veenendaal zich, soms op het nippertje te handhaven. In de seizoenen daarna is men een goede middenmoter, waarbij het opvalt dat men heel erg vaak de punten verliest aan de zwakkere broeders en van de kampioens-kandidaten punten pakt.

V.V. Veenendaal is niet meer de glorierijke vereniging uit de jaren vijftig. Toch heeft de vereniging in de loop der jaren een bepaald stempel op de Veenendaalse gemeenschap gedrukt, die nog altijd doorwerkt.

Vaak was de vereniging de aanstichter van activiteiten die ook nu nog een grote plaats innemen. Als voorbeelden moge gelden het Polio-tournooi dat in 1960 voor het eerst in Veenendaal door de V.V. Veenendaal werd georganiseerd. Ook het schoolvoetbaltournooi, dat nu jaarlijks vele duizenden bezoekers trekt, vond zijn oorsprong op de velden van onze vereniging. Triest is het nu te moeten constateren dat we met de organisatie van dit tournooi zijn buitengesloten.

Een andere zaak van meer algemeen belang, maar het bracht wel geld in kas, was de jaarlijkse kermis, die we in de 60er jaren elk jaar op onze terreinen organiseerden, en waarvoor de gemeente steeds weer een vergunning gaf.

In 1970 kregen we voor het eerst vergunning om deze kermis in het centrum van Veenendaal te mogen organiseren, maar het was ook de laatste keer. In de jaren daarna kregen we geen vergunning meer, maar de kermis is gebleven.

We prijzen ons gelukkig dat we een deel van de Veenendaalse gemeenschap zijn gebleven, misschien dan niet meer zo prominent als in het verleden, maar toch blijft bij allerlei zaken dat er velen in Veenendaal, ook al zijn ze geen lid (meer) van de vereniging, ons toch een warm hart toedragen en dat geeft de burger moed om door te gaan.

En dat zijn we dan ook vast van plan.

Wim Bleijenberg